

MUKVP009SRHL

MINISTR ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ

24. 10. 2014
 MINISTERSTVO ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ
 sekretariát
 rozkladové komise
 11. 11. 2014

Okresní úřad v Kralupcech nad Vltavou
 Pošto: 113-11-2014
 Číslo: 53287/2014
 Listy, přílohy:

Č. j.: 4751/M/14
 67609/ENV/14
 Spis. zn.: R/3082
 Vypraveno dne: 23. 10. 2014

ROZHODNUTÍ

O rozkladu společnosti Letiště Vodochody a.s., IČO: 281 99 472, se sídlem Odolena Voda – Dolínky, U Letiště 374, PSČ 250 70 (dále jen „odvolatel“), proti usnesení Ministerstva životního prostředí, odboru posuzování vlivů na životní prostředí a integrované prevence (dále jen „ministerstvo“), ze dne 13. 6. 2014, č.j. 42412/ENV/14, jsem na návrh rozkladové komise ustavené podle ustanovení § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl v řízení, jehož účastníkem ve smyslu ustanovení § 27 odst. 1 správního řádu je pouze odvolatel,

t a k t o :

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) ve spojení s ustanovením § 90 odst. 5 správního řádu **z a m í t á m** rozklad odvolatele a **p o t v r z u j i** napadené usnesení ministerstva ze dne 13. 6. 2014, č.j. 42412/ENV/14.

O d ů v o d n ě n í :

Předmětným usnesením ministerstva ze dne 13. 6. 2014, č.j. 42412/ENV/14 (dále jen „napadené usnesení“), bylo s odkazem na ustanovení § 156 odst. 2, ustanovení § 98 a § 97 odst. 3 správního řádu zrušeno stanovisko ministerstva ze dne 29. 10. 2013, č.j. 71411/ENV/13, 76786/ENV/13, vydané podle ustanovení § 10 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“), k záměru Letiště Vodochody (dále jen „stanovisko EIA“).

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného usnesení ministerstva, zabývalo se ministerstvo při přezkoumání stanoviska EIA tím, jak byly v posudku k záměru Letiště Vodochody (dále jen „záměr“), zpracovaném RNDr. Vladimírem Ludvíkem v březnu 2013 (dále jen „posudek EIA“) vypořádány připomínky k vodohospodářskému řešení záměru, kdy podle ministerstva byly připomínky k dokumentaci vlivů záměru na životní prostředí (zpracované RNDr. Tomášem Bajerem, CSc., dále jen „dokumentace EIA“) vypořádány pouze formálně obecným sdělením. Podle ministerstva zůstala připomínka ohledně nedostatečné kapacity kanalizace do Vltavy zcela nevypořádána. Uvedené nedostatky posudku EIA se tak

podle napadeného usnesení ministerstva odrazilo ve stanovisku EIA, které řeší podstatu připomínek a odsouvá odpověď na zásadní otázky vlivu záměru na životní prostředí až na dobu po ukončení procesu posuzování vlivů záměru podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Jelikož nebyla vypořádána všechna vyjádření k dokumentaci EIA a k posudku EIA, dospělo ministerstvo v napadeném usnesení k závěru, že stanovisko EIA bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Pokud by se totiž nevypořádané připomínky ohledně nedostatečné kapacity kanalizace do Vltavy a neproveditelnosti plánovaného zasakování ukázaly jako pravdivé, musela by být zásadním způsobem rekonstruována kanalizace do Vltavy a dále nově vyřešeno nakládání se srážkovými vodami, které měly být původně vsakovány. Tyto podstatné změny by pak musely být jakožto součásti záměru posouzeny z hlediska zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Podle ministerstva nelze připustit, aby vlivy takto rozsáhlých staveb (rekonstrukce kanalizace do Vltavy, řešení odvodnění záměru) na životní prostředí byly posuzovány později a odděleně bez vztahu k posuzování záměru podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Celková přijatelnost záměru totiž musí být podle ministerstva vyhodnocena s přihlédnutím ke všem vlivům, které s realizací záměru souvisí. Nevypořádání uvedených připomínek tak může mít vliv na věcnou správnost stanoviska EIA. Postup při vydání stanoviska EIA proto lze označit za rozporný se zásadou materiální pravdy podle ustanovení § 3 správního řádu. Stanovisko EIA k záměru bylo vydáno jako kladné, aniž bylo vyhodnoceno, zda je vodohospodářské řešení záměru vůbec proveditelné, a aniž by byly vyhodnoceny všechny vlivy záměru na vodohospodářské poměry v území.

Dále bylo v odůvodnění napadeného usnesení ministerstva konstatováno, že v průběhu posuzování záměru podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí byla vznesena řada připomínek, které se týkaly nedostatečného vyhodnocení hlukové zátěže vyvolané záměrem, a to zejména s ohledem na kumulaci této zátěže s hlukovou zátěží vyvolanou jinými zdroji hluku v dotčeném území, zejména silniční a železniční dopravou. Podle napadeného usnesení ministerstva bylo v dokumentaci EIA a posudku EIA předpokládáno zvýšení hlukového limitu pro veškerou silniční dopravu korekcí na starou hlukovou zátěž. Tento přístup zahrnující zvýšení limitu však nebyl nikterak odůvodněn, takže stanovisko EIA je v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Pokud by nebylo použito korekce pro starou hlukovou zátěž, docházelo by v případě řady lokalit k překračování denních a nočních limitů hluku vlivem pozemní dopravy. V případě, kdy by se k nadlimitnímu hluku ze silniční dopravy vlivem záměru nezbytně přičítal jakýkoliv hluk z letecké dopravy, muselo by z podstaty věci docházet ke zhoršování již tak nepřijatelné hlukové situace, protože takovým stavem je již samotný vliv pozemní dopravy. Z vypořádání připomínek dotčené veřejnosti ve stanovisku EIA ohledně zvýšení hlukové zátěže, ke které dojde v důsledku kombinace zátěže z provozu letiště a zátěže ze stávající železniční a silniční dopravy, vyplývá podle ministerstva závěr, že záměr nebyl posouzen z hlediska hlukové zátěže v souladu se zákonem o posuzování vlivů na životní prostředí.

Proti napadenému usnesení podal odvolatel rozklad podáním ze dne 27. 6. 2014. V tomto podání je jednak učiněn podnět k prohlášení nicotnosti napadeného usnesení a jednak podán rozklad jako řádný opravný prostředek proti napadenému usnesení. Odvolatel uplatnil proti napadenému usnesení námitky, které uvádím dále společně s jejich vypořádáním.

Odvolatel požaduje, aby napadené usnesení bylo jako nezákonné, zmatečné, nepřezkoumatelné, věcně neodůvodněné, vydané nepříslušným správním orgánem a podjatou osobou zrušeno a přezkumné řízení zastaveno.

Odvolatel dále doplnil rozklad proti napadenému usnesení podáním ze dne 31. 7. 2014. Odvolatel uvádí další námitky ve vztahu k napadenému usnesení, které budou rovněž uvedeny dále společně s jejich vypořádáním.

Rozklad odvolatele jsem předložil včetně příslušného spisového materiálu svoji rozkladové komisi ustavené v souladu s ustanovením § 152 odst. 3 správního řádu. Na základě jejího návrhu jsem dospěl k závěru, že rozklad odvolatele přísluší zamítnout a napadené usnesení ministerstva potvrdit, neboť je věcně správné a bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Dospěl jsem k závěru, že napadené usnesení ministerstva bylo vydáno v souladu s ustanovením § 156 odst. 2 správního řádu. Z tohoto ustanovení zákona vyplývá: „*Vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu, které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit podle odstavce 1, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil, a to s účinky ode dne, kdy bylo zrušované vyjádření nebo osvědčení vydáno anebo sdělení učiněno, nestanoví-li zákon jiný postup; takové usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení. Na tento postup se přiměřeně použijí ustanovení hlavy IX části druhé o přezkurném řízení.*“ V návaznosti na toto ustanovení bylo napadené usnesení vydáno také v souladu s ustanovením § 97 odst. 3 a s ustanovením § 98 správního řádu.

I když z ustanovení § 23 odst. 14 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí vyplývá, že se na řízení podle tohoto zákona nevztahuje správní řád, pokud tento zákon nestanoví jinak, je nezbytné postupovat v souladu s ustanovením § 180 odst. 2 správního řádu. Z tohoto ustanovení zákona vyplývá: „*Pro případ, že podle dosavadních právních předpisů postupují správní orgány v řízení, jehož cílem není vydání rozhodnutí, aniž tyto předpisy řízení v celém rozsahu upravují, postupují v otázkách, jejichž řešení je nezbytné a které nelze podle těchto předpisů řešit, podle části čtvrté tohoto zákona.*“ S účinností správního řádu (od 1. 1. 2006, kterým byl zrušen předchozí správní řád – zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů) tak došlo k nepřímé novelizaci zákona o posuzování vlivů na životní prostředí (tj. cit. ustanovení § 23 odst. 14 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, které odkazuje na zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení) v tom smyslu, že při postupu podle tohoto zákona je nezbytné se řídit ustanoveními části čtvrté správního řádu (s názvem „*Vyjádření, osvědčení a sdělení*“, která obsahuje ustanovení § 154 až § 158). Jelikož zákon o posuzování vlivů na životní prostředí neobsahuje zákonem stanovený postup pro zrušení stanoviska EIA, je nezbytné postupovat při zrušení stanoviska EIA podle ustanovení části čtvrté správního řádu, tj. podle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu, jak bylo učiněno napadeným usnesením ministerstva. Učiněný závěr lze také podpořit s odkazem na ustanovení § 158 odst. 1 správního řádu, podle něhož se ustanovení části čtvrté správního řádu použijí obdobně i v případech, kdy správní orgány provádějí jiné úkony, které nejsou upraveny v části první, třetí, páté nebo šesté anebo v části čtvrté správního řádu. To znamená, že i kdyby stanovisko EIA nebylo „*vyjádření, osvědčení a sdělení*“ podle části čtvrté správního řádu, jak namítá odvolatel, přesto by bylo možné stanovisko EIA zrušit předmětným usnesením v souladu s pravomocí ministerstva tak učinit podle ustanovení § 158 odst. 1 správního řádu.

Ustanovení § 180 odst. 2 správního řádu tak s účinností od 1. 1. 2006 podřizuje procesnímu režimu části čtvrté správního řádu obecně veškeré úkony správních orgánů, které jsou výsledkem postupu správních orgánů při výkonu působnosti v oblasti veřejné správy (viz ustanovení § 1 odst. 1 správního řádu), tzn. při výkonu veřejné správy, která má charakter veřejné moci, kdy správní orgány vystupují vůči adresátům veřejné správy v nadřízeném postavení, v daném případě ministerstvo při výkonu pravomoci vydávat souhlasná nebo nesouhlasná stanoviska podle ustanovení § 10 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

Vyloučení správního řádu (nejen zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ale také zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) podle ustanovení § 23 odst. 14 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí na řízení podle tohoto zákona by bylo možné

podpořit na základě interpretačního pravidla, podle kterého má speciální norma (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí) přednost před normou obecnou, tj. správním řádem (*lex specialis derogat legi generali*). Ustanovení § 180 odst. 2 má však ve vztahu k dosavadním právním předpisům současně charakter pozdější normy, která má před dosavadními právními úpravami jako staršími normami přednost podle interpretačního pravidla, že pozdější norma má přednost před normou předchozí (*lex posterior derogat legi priori*). Takový závěr vyplývá z nutnosti dát přednost ústavně konformnímu výkladu ustanovení právních předpisů, tedy takovému výkladu, který odpovídá smyslu a účelu příslušných ustanovení Ústavy ČR a dalších ústavních zákonů (zejména čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 4 Listiny základních práv a svobod), pokud se nabízí více možností výkladu. Jak totiž konstatoval Ústavní soud ČR v rozhodnutí ze dne 22. 10. 1996, sp.zn. III ÚS 277/96, publikovaném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, sv. 6, ročník 1996, č. 109/1996: „V situaci, kdy určité ustanovení právního předpisu umožňuje různé interpretace, je při jeho aplikaci úkolem všech státních orgánů interpretovat jej ústavně konformním způsobem.“

Dále jsem se zabýval tím, zda proti napadenému usnesení ministerstva je přípustný rozklad, tj. zda odvolatel je vůbec aktivně legitimován k podání opravného prostředku proti usnesení učiněnému podle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu. Jak vyplývá ze závěru č. 60 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu (dostupné na www.mvcr.cz), nelze při postupu podle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu hovořit o účastnících řízení a vydané usnesení se pouze oznamuje dotčeným osobám. Přesto vyplývá z uvedeného závěru, že je nezbytné připustit proti usnesení učiněnému podle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu opravný prostředek. Stejný závěr lze dovodit také z judikatury Nejvyššího správního soudu, viz např. rozsudek ze dne 26. 3. 2014, č.j. 4 Aps 7/2013-25 (bod 15 a 16 odůvodnění tohoto rozsudku, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Z uvedeného vyplývá, že nelze rozklad odvolatele zamítnout jako nepřipustný, a proto jsem se dále zabýval věcnou správností napadeného usnesení ministerstva v rozsahu učiněných námitek odvolatele v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu.

K návrhům a námitkám odvolatele uvedeným v jeho podání ze dne 27. 6. 2014 konstatuji:

1. K námitkám odvolatele uvedeným v bodě I., 1. - Nicotnost a nezákonnost napadeného usnesení.

Odvolatel požaduje, aby napadené usnesení bylo prohlášeno jako nicotné podle ustanovení § 77 správního řádu, který cituje.

Odvolatel dále cituje ustanovení § 10 odst. 3 a ustanovení § 23 odst. 14 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, dále ustanovení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a zásady správního řízení uvedené v ustanoveních § 2 až § 8 správního řádu.

Podle názoru odvolatele nemá ministerstvo výslovné zákonné zmocnění k vydání napadeného usnesení. Stanovisko EIA je odborným podkladem pro vydání následných rozhodnutí. Stanovisko EIA nemůže být považováno za „vyjádření, osvědčení nebo sdělení“ podle ustanovení § 154 správního řádu. Podle odvolatele je právní úprava podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí vůči správnímu řádu speciální, subsidiární aplikace správního řádu je výslovně vyloučena, a proto se nemůže část čtvrtá správního řádu (včetně ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu) na přezkum stanoviska EIA vztahovat.

Proto odvolatel dává podnět podle ustanovení § 78 odst. 1 správního řádu k prohlášení nicotnosti napadeného usnesení.

K tomu konstatují, že vydání stanoviska EIA podle ustanovení § 10 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je výkonem pravomoci svěřené ministerstvu tímto zákonem. Toto stanovisko může být souhlasné nebo nesouhlasné, čímž je dána ministerstvu pravomoc rozhodnout o tom, jaký odborný podklad, tj. s jakým obsahem, bude poskytnut příslušným správním úřadům podle právních předpisů. Jak je shora uvedeno, v důsledku nabytí účinnosti správního řádu (od 1. 1. 2006) se nepřímo novelizoval zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Z ustanovení § 180 odst. 2 správního řádu vyplývá, že na postup ministerstva podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí se vztahuje část čtvrtá správního řádu, pokud jiný postup neupravuje zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Tento zákon žádný takový postup neupravuje, a proto přísluší postupovat podle části čtvrté správního řádu, to znamená podle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu vydat předmětné usnesení. Jelikož má ministerstvo pravomoc vydávat stanoviska EIA podle ustanovení § 10 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, přísluší mu také pravomoc tato stanoviska rušit postupem podle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu, jelikož při řešení nezákonnosti stanoviska EIA je nezbytné v souladu se zásadou legality postupovat zákonem stanoveným způsobem. Protože nemohlo ministerstvo postupovat podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, neboť tento zákon neobsahuje žádná pravidla pro takový postup (v rozporu s ústavním postulátem obsaženým v čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, resp. čl. 2 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, tj. v rozporu s požadavkem ústavodárce na omezení výkonu státní /veřejné/ moci na zákonem stanovené případy, meze a způsoby), postupovalo ministerstvo při vydání napadeného usnesení podle části čtvrté správního řádu (ust. § 154 až § 158) v souladu s ustanovením § 180 odst. 2 správního řádu, jak je shora uvedeno.

Námítky odvolatele nejsou důvodné, a jeho podnět k prohlášení nicotnosti napadeného usnesení proto přísluší odložit jako nedůvodný.

2. Odvolatel požaduje, aby napadené usnesení ministerstva bylo zrušeno pro jeho nezákonnost (2.1. Chybně určený správní orgán).

Odvolatel cituje ustanovení § 95 správního řádu a dovozuje z něj, že rozhodnutí v přezkumném řízení měl učinit ministr životního prostředí, a nikoliv ministerstvo.

K tomu konstatují, že z ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu vyplývá, že k vydání usnesení o zrušení stanoviska EIA podle tohoto ustanovení zákona je věcně příslušný správní orgán, který stanovisko EIA vydal, tj. v daném případě ministerstvo, a nikoliv ministr životního prostředí. Na tom nemůže nic změnit ustanovení § 95 správního řádu, neboť na postup podle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu se ustanovení hlavy IX. části druhé správního řádu použijí pouze přiměřeně, tj. nemohou změnit příslušnost ministerstva k vydání napadeného usnesení.

Námítky odvolatele nejsou důvodné, a jeho podnět k prohlášení nicotnosti napadeného usnesení proto přísluší odložit jako nedůvodný.

3. Odvolatel zpochybňuje splnění podmínek pro přezkumné řízení (2.2. Podmínky přezkumného řízení).

Podle odvolatele bylo napadené usnesení vydáno v rozporu s ustanovením § 3, § 96 odst. 1 a § 97 odst. 3 správního řádu, neboť z odůvodnění napadeného usnesení

vyplývá, že se se stavem řízení a podklady pro vydání stanoviska EIA seznámil pouze předběžně. Podle odvolatele mělo ministerstvo zahájit přezkumné řízení a teprve následně mělo ministerstvo po podrobném přezkoumání věci a seznámení se se skutkovým stavem vydat rozhodnutí.

Podle odvolatele mohlo být napadené usnesení vydáno pouze za předpokladu zjištěné nezákonnosti stanoviska EIA. Žádná taková nezákonnost zjištěna nebyla a údajné vady se týkají pouze subjektivního názoru na stanovení a vymahatelnost podmínek uvedených ve stanovisku EIA. Stanovisko EIA vypořádává námítky naprosto odpovídajícím způsobem a v dostatečném rozsahu, a to zcela v souladu s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu.

Současně podle odvolatele platí, že nebyly splněny podmínky pro přezkumné řízení podle ustanovení § 98 správního řádu, na které napadené usnesení odkazuje. Porušení právních předpisů není zjevné ze spisového materiálu a nejsou splněny ani ostatní podmínky pro zkrácené přezkumné řízení. Navíc někteří účastníci řízení dle sdělení ministra životního prostředí podávali ve věci vysvětlení a návrhy a bylo s nimi dokonce jednáno. S odvolatelem jako s řádným a jediným účastníkem tohoto řízení však vůbec v řízení před vydáním napadeného usnesení jednáno nebylo.

K tomu konstatuji, že z odůvodnění napadeného usnesení vyplývá, na základě jakých podkladů a jakých úvah přistoupilo ministerstvo k vydání napadeného usnesení. Podkladem pro vydání napadeného usnesení nebyly žádné skutečnosti, k nimž by se odvolatel neměl možnost vyjádřit. Z ustanovení § 98 správního řádu vyplývá: „Jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků, může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení. Dokazování se neprovádí. Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3.“ Z tohoto ustanovení zákona vyplývá, že podmínky pro vydání napadeného usnesení ve zkráceném přezkumném řízení byly splněny. Ministerstvo došlo na základě přezkoumání dokumentace EIA a posudku EIA ve vztahu k uplatněným připomínkám k závěru, že tyto připomínky nebyly vypořádány tak, aby stanovisko EIA mohlo být objektivním odborným podkladem pro vydání rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů v souladu s účelem zákona podle ustanovení § 1 odst. 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Z hlediska požadavků zákona na způsob posuzování vlivů záměru na životní prostředí přísluší odkázat na ustanovení § 5 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Z ustanovení § 5 odst. 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí vyplývá, že v dlouhodobém záměru se jeho jednotlivé etapy posuzují samostatně, avšak v kontextu vlivů záměru na životní prostředí jako celku. Pokud tedy z odůvodnění napadeného usnesení vyplývá nepřijatelnost toho, aby určité otázky vlivů záměru na životní prostředí (otázka přijatelnosti záměru z hlediska vodního hospodářství v krajině a hlukové zátěže) byly odsunuty až na pozdější fázi povolování záměru podle příslušných právních předpisů, tj. řízení před stavením úřadem podle stavebního zákona, je třeba v tomto postupu ministerstva spatřovat naplnění požadavků uvedených v příslušných ustanoveních zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Jak vyplývá z ustanovení § 10 odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, nelze bez stanoviska EIA vydat rozhodnutí nebo opatření k provedení záměru nutná podle zvláštních právních předpisů. Jestliže jsou ve stanovisku EIA konkrétní požadavky týkající se ochrany životního prostředí, je správní úřad povinen je zahrnout do svého rozhodnutí. Jelikož bylo stanovisko EIA vydáno s vadami spočívajícími v nedostatečném vypořádání připomínek k dokumentaci EIA a posudku EIA, jak se uvádí v odůvodnění napadeného usnesení, je třeba považovat stanovisko EIA za rozporné s požadavky ustanovení § 1 odst. 3, § 2 (rozsah posuzování), § 5 a § 10 odst. 3 a 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Jelikož byl tento rozpor s právními předpisy zřejmý z podkladů pro vydání